

valgets Foreslag et „saavidt muligt“, som ikke er heldigt. Det er den Trafik, som bruges allermeest, at man bringer Udvandrerne til en Mellemstation, hvor man lader dem lide et saa langt Ophold under en slet Behandling, at de, skjøndt de have afsluttet en god Contract hjemme, nødes til at omgjøre den blot for at komme bort. I Liverpool er det navnlig en Forretning, der foregaaer hver eneste Dag. Naar Udvandrerne komme dertil, siger man, at der er intet Skib, som det betingede, der afgaaer i den første Tid, og de søge da at komme bort med det første det bedste Skib, blot for at komme afsted, og tage maastee med et Seilskib, selv om de have contraheret om at skulle overføres med Dampskib. Jeg antager derfor, at dette er et Punkt, der væsentligt maatte være at fremhæve, og hvorom en Bestemmelse ikke gjerne maatte savnes. — Der er et Punkt endnu, som jeg vil tillade mig at henstille til det ærede Udvalgs Overveelse, og det er nemlig, hvorvidt man virkelig kan paalægge Consulen de Forretninger, som ere paalagte ham i § 7. Jeg antager, at der, som § 7 er affattet, egentligt ikke er tænkt paa Andet, end hvad der strengt taget paahviler Consulerne allerede nu, men det er paa den anden Side givet, at det f. Ex. ikke har været muligt for Consulen i New York, som vistnok vil være de fleste af de ærede Medlemmer bekendt som en overordentlig dygtig og nidkær Mand, at understøtte Udvandrerne og at forhjælpe dem til deres Ret paa en saadan Maade, som ønskeligt er; en Udtalelse her i Lovudkastet vil jo nu ikke kunne gjøre det Umulige muligt for ham. Udvalget har selv i Betænkningen anslaaet denne Streng, idet det har henviist til, at det muligt kunde blive nødvendigt at have en egen Udvandringsagent i New York, det vil sige en Mand, til hvem man der kunde henvende sig med Klager, naar man var bleven forurettet, og som havde baade Tid og Øyst til at tage sig af de Forurettedes Sag. Jeg nægter ikke, at det forekommer mig, at dette vil være et aldeles nødvendigt Supplement til Lovudkastet, hvis Regjeringen ikke iforveien, inden det forelægges, har forsikret sig om, at den danske Consul i New York virkelig troer, at han vil kunne paatage sig at optræde som

Forsvarer for alle dem, som maatte have Klager at forebringe; navnlig vil det være et nødvendigt Supplement, naar Udvandringen her fra Landet antager større Dimensioner, hvad jeg antager vil skee; idetmindste har jeg gjort den Erfaring i den Krebs, hvori jeg virker, at den tager til Nar for Nar. Jeg vilde derfor meget henstille til det ærede Udvalg, om det ikke imellem 2den og 3die Behandling ved Forhandling med Ministeren muligt vilde overveie dette Spørgsmaal, saa at Forholdet kunde ordnes saaledes, at der blev skaffet Bedkommende den Hjælp, som de nu for Tiden maae mangle, selv om Consulen har den bedste Villie til at bringe dem den.

Justitsministeren: I Anledning af den ærede sidste Talers Ytringer vil jeg tillade mig at oplysse, at der forinden Lovudkastets Forelæggelse har været corresponderet med Udenrigsministeren som den, der nærmest har at paasee, hvorvidt man maatte kunne paalægge Consulerne noget Saadant som det i § 7 Foreslaaede eller ikke, og Udenrigsministeren har ikke med et eneste Ord gjort Indvendinger derimod. Jeg antager det altsaa for fuldstændigt givet, at der ikke er mindste Tvivl om, at dette maa kunne paalægges Consulerne. Efter den Interesse, som den nuværende Consul i New York, der jo, saa at sige, er primus motor til hele dette Lovudkast, nærer for denne Sag, har jeg derhos ingen Tvivl om, at han ikke vil tænke paa at flyde et saadant Hverd bort fra sig. Tanken om en særskilt Udvandringsagent i New York er en Tanke, der har været overveiet af Regjeringen og været forhandlet imellem de forskjellige Ministerier, men man har ikke anset det for nødvendigt endnu at have en saadan særlig Udvandringsagent der. Hvis det skulde blive en mere almindelig Forretning, at Udvandrerstibe, i Særdeleshed udgaaende directe fra Danmark, befordrede Udvandrerne i et større Antal herfra til New York, da vilde først Spørgsmaalet om en særlig Udvandringsagent der komme til at staae paa Dagsordenen.

Siden jeg har Ordet, maa jeg maastee benytte Leiligheden til, hvad jeg før forglemte, at erklære mig fuldstændig enig med Udvalget